

NARİN BİR AŞK

Burcu Taşkın

Editör
AyŐe Saęlam

Kapak Tasarım
Yusuf Anar

Yazardan Direkt – T¼rkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletiŐim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Őti
Altıntepe mah. İstasyon yolu sok. No.3/1
Maltepe/İstanbul
Tel: 0(216) 3011213
Sertifika No.47456

ISBN : 978-625-7237-09-3
Ocak 2021

Baskı ve Cilt
Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Őti
EsatpaŐa mah. ZiyapaŐa caddesi No.4 AtaŐehir / İstanbul
Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05
www.egebasim.com.tr
Sertifika No: 45604

Bu eserin b¼t¼n hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir Şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

NARİN BİR AŞK

Burcu Taşkın

Bir anda canhıraş çalan kapının sesiyle irkildi genç kadın. Ne oluyordu dışarıda? Gözünü zorla açtı, bir anda açılan kapıdan babası ve ağabeyleri hışımla içeri girdi. Daha kâbus, acı dolu uykusundan yeni uyanmıştı. Şaşkın gözlerle olanı biteni anlamaya çalışırken eşine, yıllarını verdiği sevdasına baktı, çaresiz gözlerle. O ise her zamanki gibi işe gidiş saati gelmiş, oldukça şık giyinmiş, acımasız bir şekilde, boş boş baktı genç kadına. Bir şeyler dönüyordu, hem de çok kötü şeyler. Ürkek bir sesle “Neler oluyor burada?” dedi. O anda zaten yıllardır çektiği acılara bir acı daha eklendi. Tam kalbine bıçak gibi saplandı eşinin bu sözleri. “Seni psikiyatri kliniğine yatırmak için geldi baban, ağabeylerin; gitmemiz gerek.” dedi. Bu, buz gibi hissiz sözleri donuk bakışlarıyla dokuz yıldır aynı yastığa baş koyduğu karısına söylemişti. Yaşadıkları, kısa bir an için gözünün önünden geçti. Yıllardır ailesi bildiği eşinin, sevdası bildiği adamın bu ihanetine hiçbir anlam veremedi. Aylardır tehdit ediyorlardı zaten. “Rahat dur! Kapatırız seni kliniğe,” diye. Oysa o hiçbir şey yapmamıştı. Sadece yaşadığı ağır hastalıkların çektiği acılara isyan etmiş, ‘Kurtarın beni!’ diye yalvarmıştı. Eşi yıllardır aralarında geçen her tartışmayı -ki o tartışmaların, huzursuzlukların sebebi genelde kendisi oluyordu- gidip Narin’in ailesine anlatmış, onu arkasından bıçaklamıştı. Kendi öz evlatlarının çektiği acıları görmezden gelip varlığından rahatsız olan ailesi de Mehmet ile bu tuzağı kurmuş, hiç acımadan

sonunda uygulamaya koymuştu.

Narin hâlâ yaşadığı şoku atlatamamış bir halde son kez hayat arkadaşına baktı; onun yüzünde şefkat görmeyi umarken hain bir gülüş görebildi. Ne olduğunu bile anlayamadan üç kuvvetli erkeğin üzerine çullanmasıyla kendini yatakta buldu. Aylardır ağzına doğru dürüst lokma girmemişti; vücudu zayıf, güçsüzdü; ruhuysa yaşadıklarını artık kaldıramayacak kadar naif, kırılmıştı Narin'in. Üç kuvvetli erkeğin gücüne karşı koyamadı, eşinin haince gülüşünü göre göre zorla bir ruh hastalıkları kliniğine kapatılmış buldu kendini... Canım, dediği ailesinin; ihaneti mi yıkmalıydı onu yoksa uğruna her şeyi göze alıp evlendiği, gençliğini, kadınlığını teslim ettiği sevdasının o haince son gülüşüyle bütün o mutlu olduğunu sandığı yıllara veda edişi mi? Bilemedi, bilemedi, bilemedi. Pis, karanlık koridorların, leş gibi odaların, leş gibi banyoların olduğu, hiç de alışık olmadığı iki karışık bir zindandaydı; şimdi yapayalnız, umutsuz, biçare...

Narin'i bu zindana sokan neydi? Neyin intikamıydı bu? Hiç, kocaman bir hiç... Bütün sebebi; Mehmet'in ettikleri her kavgayı, tartışmayı kendi öz kızına, bir an bile acımayan, inanmayan babasına tek taraflı olarak anlatmasıydı. Elbette özgürlüğüne çok düşkün Mehmet'in, ayağına dolanan genç eşinden kurtulmak, rahat hareket etmek için bulunduğu bir yoldu. Acı, kahr, buhran dolu klinik günleri böylece başlamış oldu Narin için... Askerdeymiş gibi sabahın köründe kaldırılıyor; zaten uyuyamadığı sert, soğuk yatağından zorla alınarak yiyemediği kahvaltılara götürülüyordu. Ruh hastalığı olmadığı halde anlamsız seanslara katılıyor, zorla ilaç yutuluyordu. Zaten derin acılar çektiği için ve bitik bedenine hükmedemezken bu yapılan ihanetin acısını kalbinde hissetmek, çok ama çok zordu Narin için. Hadi, ailesinin ihanetini

bir yerde kabullenirdi de o gözlerinde kaybolduğu, eli eline değdiğinde titrediği, her gördüğünde kalbini deli gibi çarpıtıran sevgilisinin, eşinin haince ihanetini nasıl unutabilirdi ki genç kadın?

Unutmadı, unutmayacaktı. Günler acılar içinde; kapatıldığı zindanda doktorlara, hemşirelere ruh hastalığı olmadığını; bedensel hastalıkları yüzünden ağır acılar çektiğini, ailesi ve eşinin sadece ondan kurtulmak için bu zindana kapatma yolunu seçtiklerini anlatmaya çalışmakla geçiyordu. Ama her geçen gün; kırılğan yüreğinde çok derin, onarılmaz yaralar açarak... Ona bu iflah olmaz acıları yaşatan insanlar; öz evladını hiç dinlemeden, anlamadan, gözünün yaşına bile bakmadan bu kliniğe kapatan bir baba, kendilerine hiç zararı olmadığı halde ona bu acıyı yaşatan iki ağabey; en acısı her şeyi sandığı eşiydi ama tüm doktorlar ailesi tarafından tembihlenmiş olduğundan kimse Narin'i dinlemeye yanaşmıyordu elbette. İşin acı olan diğer bir tarafı da Narin'e bu acıları yaşatan tüm bu insanların hiç utanmadan yapmacık tavırlarla ziyaret günlerinde gelip halini, hatırını sorar gibi yapmalarıydı. Her ziyaret sonrası Narin'in içindeki öfke, intikam duyguları; her gün, her an daha da artıyor, bu hayatta kimsesi olmadığı gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Acılarla örselenmek dışında hiçbir hastalığı olmayan ruhu, tıpkı özgürlüğe alışkın bir kuşun kafese kapatılması gibi bir zindana kapatılınca iyiden iyiye daralmaya başlamıştı. Sabahlar olmasın, gün doğmasın istedi hep çünkü Güneş'i sadece kapatıldığı hastanenin daracık odasında, minicik pencereden görebiliyordu. O Güneş artık hiç mi hiç ısıtmıyordu Narin'i. O yüzden de doğmasındı zaten... Hayat onu bu acılarla acımasızca sınamaya devam ederken ıssız, daracık zindanında canını acıtan bir yarası daha vardı Narin'in. 9 yıllık evliliklerinde henüz sahip olamadığı evladının, anne

olmamanın verdiği acı... Tüm bu süreçte anne olamamasının bütün suçunu kendisinde arar hale gelmişti genç kadın. Sanki anne olmak şartmış ya da olmaması bir suçmuş gibi... Anne olamadığı, eşine bir evlat veremediği için içten içe eksiklik duyar olmuştı. Narin hastaydı, çaresizdi; bu onun elinde olan bir şey değildi elbette ama eşi Mehmet'in bu konuda da onu bir şekilde suçlayacağını çok iyi biliyordu. Geceler boyu bu düşünce de eklenince acılarına, iyiden iyiye dayanılmaz hale geliyordu yaşamak. Hâlâ bir ruh hastalığı olmadığını doktorlara anlatmaya çabalarken yaşadığı tüm bu acılar, ihanetler yüzünden gerçekten de ruh sağlığını kaybedeceğini düşünmeye başlamıştı artık. Boşa, amaçsız, sevgisiz, aşksız sıkıntılarla bir de hasta, yalnız geçirdiği her gün Narin'i daha da derin bir kâbusun içine çekiyordu son hızla. Yapacak hiçbir şeyi olmadan zorla tıklandığı o mezarda sürekli geçmiş, güzel günlerini, bir zamanlar etrafında kendisini seven insanların olduğunu düşünerek hatıralarıyla avunmaya, ruh sağlığını korumaya çalışarak geçiriyordu Narin. Ama bu hiç mi hiç kolay değildi çünkü çektiği acılar, yaşadığı bu kâbus; bitmek yerine daha da artmaya devam ediyordu. Nasıl olup da bu noktaya geldiğini, geldiklerini anlaması çok çok zordu. Akılla da kalbiyle de düşünse bile asla anlayamıyordu tüm bu olanları, kendisine yapılanları. Tek suçu hayatındaki tüm bu insanlara koşulsuz, şartsız inanması, güvenmesiydi; içinde tek damla kötülük olmadan. Oysa sevginin, aşkın, iyiliğin, merhametin, dürüstlüğün kısacası insanı insan yapan tüm bu güzel duyguların artık hiç de önemli olmadığı, tam tersi kalbi kirli, kötü, bencil, duyarsız insanların rağbet gördüğü, mutlu olduğu bir dünyada yaşamak zorundaydı Narin. Kendisi gibi hassas, iyi niyetli, çevresindeki tüm canlıları düşünen insanların yeri ve de yaşama şansı yoktu, bu kirli dünyada.

Kafası allak bullak bir şekilde hızla geçmekte olan bu

süreçte çok tehlikeli, kötü olaylar da yaşanmaya başlan-
mıştı; tıklılıp kaldığı zindanda. İki ağır hastanın çıkardığı
kavga sırasında hastalardan birinin diğerine fırlattığı ağır
metal yemek tepsisi, nerdeyse Narin'in başına çarpıp başını
yaracaktı. Yaşadığı bu korku, Narin'in aklını başına iyiden
iyiye getirdi, bir kez daha günlerdir sorduğu o soruyu sordu
kendisine: Benim bu insanların arasında ne işim var, bura-
da niye zorla tutuluyorum, niyeeee? Telefon için verilen za-
manda hemen bir zamanlar delice âşık olduğu adamı, kocası
Mehmet'i arayarak olayı anlattı: “Beni derhal zorla tıktığınız
bu zindandan çıkarın yoksa başıma gelecek her şeyden so-
rumlu olursunuz!” dedi ve telefonu hızlıca kapattı. Ertesi gün
1 aylık esareti nihayet sona ermiş ama o süre zarfında yaşa-
dığı inanılmaz acılar, o korkunç kâbus; sevilmemek, değersizlik,
nankörlük, ihanet duygularıyla en önemlisi kendisine
yapılan bu haksızlığın acısını en derinden tatmış olduğu kal-
bi, sızım sızım sızlayan ruhuyla birlikte dopdolu bir şekilde
bambaşka bir insana dönüşmüş halde çıkmıştı o zindandan
Narin. Kafasında binbir türlü sorularla içi, acıyla dopdolu;
bir zamanlar yuvası olan, şimdilerde ise sadece eski, güzel
hatıraların canını yaktığı, artık sadece taş duvarlardan, bir
çatıdan ibaret evine gelmişti Narin. Artık o evde; yanında,
yöresinde sevdiği kimsesi olmadan, yapayalnız yaşayıp çektiği
kâbusun bitmeden hatta daha da artarak süreceği yeni bir
sürece başlamıştı.

Artık sevgi, saygı, aşk, ilgi, sıcaklık, temas, paylaşmak
gibi birbirini seven insanların, âşıkların, sevgililerin, eşle-
rin hissettiği duyguların hiçbirinin yaşanmayacağı; bir iliş-
kinin, evliliğin var olduğu bir çeşit zindandaydı yine Narin.
Mehmet'in kendisine ayırdığı kısa vakitlerde, kısıtlı ilgilerle,
ara sıra söyleyeceği sevgi sözcükleriyle yetinmeye çalışı-
rak nasıl bir hayatları olacağını aşağı yukarı tahmin ederek

mecburen bir zindandan çıkıp yenisine girmişti bedeni; hâlâ genç ama ruhu bin yaşındaki Narin. Yine Mehmet'in onu yalnız bırakıp gittiği bir akşamda sıkıntıdan pek sık yapmasa da televizyon seyrediyordu Narin. Bir anda karnında hissettiği garip bir kıpırtı, ardından giren ani bir kasılma ile oturduğu yerde kalakaldı öylece. Ama yıllardır henüz bilmediği hastalıkları yüzünden acılar, ağrılarla yaşıyordu. Aşağı yukarı başına gelecekleri tahmin edebiliyordu. Ailem, eşim dediği insanların; bu aldırma, inanmaz tavırları sürüp gittikçe de durumunun daha da kötüye gideceği aşikârdı. Bu yüzden de hissettiği o garip kıpırtının da ani giren kasılmanın da her zaman olan acılarından biri olduğunu düşünerek fazla üzerinde durmadı. Yalnızlığının bitmediği çok geceler olacaktı daha Narin'in. Canı hiçbir şey yemek, içmek istemeyen; dışarı çıkmaktan korkan, adeta yalnızlığa talimli bir insana dönüştüğünden evinde kanepeye kıvrılmış, yine boş gözlerle televizyon seyretmeye çalışıyordu ki seyrettiği dizideki bir diyalog dikkatini çekti ve unutmaya çalıştığı bir acısı tekrar depreşti. Öyle bir diyalogdu ki bu; yıllardır yaşadığı, unutmaya çalıştığı annelik özlemini, hâlâ hissettiği suçluluk duygusunu bir anda artırmıştı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı Narin. Bir anne ile kızı arasında geçiyordu diyalog; üzgün, mutsuz evladını sarıp sarmalayan bir annenin ona sonsuz güvenen evladıyla arasındaki sıcak, samimi, sevgi dolu, güven veren, mutlu bir konuşmaydı. Peki, bu mutlu diyalog Narin'i niye bu kadar derinden etkilemiş; hem ruhunu hem de kalbini parçalamış, hıçkırıklara boğmuştu o zaman? Çünkü Narin'in çoktan unuttuğu duygulardı bunlar; sıcak bir anne şefkati, aile sıcaklığı, ilgi, sevgi, sıcak bir sarılma, ara sıra da olsa sorulan hal hatırı. Artık sadece taş duvarlardan, eşyalardan oluşan, daha serbest bir zindanda; yapayalnız, acılarıyla baş başa, zoraki bir yaşamdı onunki. Ama Narin'i bu kadar hıçkı-

rıklara boğan şey, bu kısa anne kız konuşmasının tekrar asıl büyük yarasına dokunmasıydı. Mehmet’le 10 yıllık evlilerdi; hâlâ bir çocukları yoktu. Çok da istemişti elbette bir evlatları olsun; onu sarsın sarmalasin, öpsün, doya doya. Tıpkı onu ağlatan bu diyalogdaki gibi musmutlu bir yuvaları olsun... Ama olmamıştı işte. Yaşadığı rahatsızlıklar ki hâlâ doğru dü-rüst bir muayene bile olamamıştı; Narin bu acıları niye çektiğini bile bilmiyordu. Öylesine kimsesiz gibi kaderine terk edilmiş, bomboş bir yaşam sürüyordu. Bütün bunları düşün-dükçe tekrar hıçkırıklara boğuluyordu genç kadın. Yaşadığı bu anlamsız, zamansız, ağır acılara sık sık isyan ediyor, hep aynı soruları soruyordu evrene: “Neden ben? Niye hastayım? Niye sevilmiyorum? Niye yalnızım?” Tabii ki en büyük isyana: “Niye anneliği bana çok gördün ki koca evren?”

Bütün bu isyanları yıllardır biriktiren Narin, artık bunları taşıyamaz bir hale gelmiş; o dayanılmaz ağrılara, kramplara eskisi kadar tepki vermez olmuştu bazen, ta ki günler önce karnında hissettiği o ufak kıpırtılar dayanılmaz kramplar bir kez daha olana dek. Günlerce ağzına lokma koymadan, su bile içmeden yattığı oluyordu; belki de yaşadığı bu kıpırtılar, ağırlaşan kramplar uzun süreli açlığının yarattığı hislerdi. Artık açlığını, susuzluğunu bile fark etmeden yaşar haldeydi Narin. Çünkü yıllardır yaşadığı bu hastalıklar yüzünden bir insanın konforlu bir yaşam için gerekli en önemli iki duyusunu da kaybetmiş; koku ve tat almaz hale gelmişti. Bu yüzden de acıkmaz, susamaz olmuştu. Fakat bazı günlerde uç noktalardeki tatları canı istemeye başlamıştı. Kimi günler limon, kimi günler hiç olmayacak bir tat; hardal, kimi zamanlarsa aşırı derecede tatlı ister olmuştu canı. Ama bunu da önemsemedi elbette çünkü artık yaşadığı zoraki hayatta, yaşıyormuş rolü yapan bir figürandı sadece.